

mænd — jeg ved det ikke bestemt, men jeg gaar ud fra, at et saadant Samarbejde har fundet Sted. Derved har man villet tilrettelægge en Form, der i ikke saa forfærdelig stort Omfang afviger fra det, der nu er Grundlaget for Statsrevisionens Arbejde, saaledes som Ordningen blev vedtaget af Landstinget den 20. Maj 1867 og af Folketinget den 25. Maj s. A. Det foreliggende Udkast afviger, som sagt, ikke i nogen væsentlig Grad fra det, man den Gang enedes om. Man holder sig paa den historiske Grund, naturligvis med de Afvigelser, der følger af, at Udkastet skal danne Grundlaget for den nye Statsrevision under den nye Grundlov af 5. Juni 1915.

Naar man nu vil spørge: Er det nødvendigt, at en saadan Udvidelse finder Sted? Er det et berettiget Krav, der i saa Henseende er blevet stillet fra Rigsdagens Side? saa vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende besvare dette Spørgsmaal med et Ja. Vi, der gennem en Aarrække har haft Lejlighed til at beskæftige os med Statsrevisorernes Betænkning, ved saa overordentlig vel, at alle — naar jeg siger „alle“, maa jeg for Resten tilføje: ikke mange — Forhandlinger, som er blevet ført angaaende denne Sag, har været lidet paaagtede. Man har ikke foretaget noget nævneværdigt, ikke fordi man har ment, at der ikke var noget, der burde gøres, men fordi man har haft en Følelse af, at man var ude af Stand til at komme ind i de enkelte Spørgsmaal, saaledes som det var nødvendigt, dersom man virkelig skulde tage en Forhandling op om dem deriblandt, som man fandt, der kunde være Grund til at tage frem til Forhandling. Det er paa dette Punkt, man har savnet en Bemyndigelse, og jeg tror, at man her staar overfor noget, som kan raade Bod paa denne Mangel, og det hilser jeg med Glæde.

Jeg vil føje til, at dersom dette Lovforslag bliver til Lov, hvad jeg haaber, bør man efter min Mening heller ikke opretholde det Forhold, at der, naar Rigsdagen træder sammen, nedsættes et staaende Udvalg paa 5 Medlemmer til at behandle Statsrevisorernes Betænkning. Jeg tror, man skal gaa over til den Ordning, som man har med Lønningsudvalget, at der nedsættes et Udvalg paa 15 Medlemmer til at behandle Sagen. Hvis man vil indvende, at det vil der ikke være nogen Grund til, og at det lille Udvalg, som hidtil har bestaaet, godt kan tage sig af dette, saa vil jeg dertil sige, at man ved den anden Ordning efter min Mening vilde være i Stand til at skabe et Udvalg,

som paa mangfoldige Omraader bedre kunde udføre det Hverv at have Indseende med de forskellige Administrationsgrene. Man har ikke een, men mange Gange stærkt fremhævet, at man var ude af Stand til at faa det rette Tag i de forskellige Administrationsgrene, og at man derfor maatte lade den Opgave ligge. Vi ved jo alle sammen, hvorledes det ærede Medlem fra Fredericia gentagne Gange har sagt: Vi har kun nogle faa Timer til Drøftelsen af den store Jernbaneanstalts Budget — for at nævne dette Eksempel —, og vi kan ikke komme til Bunds deri. Man er sikkert der — dette siges jo ikke, fordi der næres Uvillie imod Jernbaneanstalten — inde paa et Skraaplan. Rigsdagen vedtager Love og giver Bevillinger paa Finansloven, og i det Øjeblik disse Love og Bevillinger vedtages, gaar man ud fra, at de bliver ført ud i Livet og administreret saaledes, som Tanken har været, da de blev vedtaget. Og hvad ser vi saa? For det første ser vi, at Bevillingerne ret ofte er rent kalkulatoriske og slet ikke slaar til. Og det kunde tidt og ofte have meget stor Interesse, om man kunde faa et Indblik i, hvilke de kalkulatoriske Forudsætninger har været. Men Statsrevisionen har vistnok ikke haft nogen Bemyndigelse til at faa dette oplyst, og det har heller ikke det Udvalg, som har behandlet Statsrevisorernes Betænkning. Det vilde være gavnligt, om de havde en saadan Bemyndigelse. Dernæst vilde det have overordentlig stor Interesse, om man kunde faa oplyst, hvad Grunden er til, at de forskellige Bevillinger ikke er blevet brugt indenfor det Tidsrum, hvori det var Mening og Hensigten, at de skulde bruges, at Pengene ikke er blevet udbetalt, saaledes som man er gaaet ud fra, de skulde, da man bevilgede dem. Jeg tænker her i første Linie paa dette, at den danske Stat staar i overordentlig store Forskud*), saaledes som Finansministeren ogsaa har oplyst, til privat Jernbanebygning. Det drejer sig vistnok om saadant noget som 5—6 Mill. Kr. Man har da Ret til at spørge: Hvorledes gaar det til? Man bevilger Pengene paa Finansloven Aar efter Aar, BANNERNE bliver bygget, Pengene skal skaffes til Veje og bliver skaffet til Veje ad privat Vej, og de maa forrentes i dyre Domme, og Staten er forpligtet til at yde et Bidrag af 1 Mill. Kr. aarlig; saaledes som det er bestemt i Jernbaneloven af 1908.

*) Jævnf. Sp. 3066, Linie 12—35.